

1933. Mindretallet maa nære Betænkelighed ved denne Lovgivning, men da de paagældende Bestemmelser som nævnt i Forvejen er gældende Lov, mener Mindretallet dog at kunne bortse herfra.

Derimod maa Mindretallet tage Afstand fra Bestemmelserne i § 6, Stk. 1—5. Gennemførelsen af denne Del af Forslaget vil bevirke en Nedgang i Legatmidlernes Afkastning her i Landet og vil derigennem ramme Legatnydere, hvis Midler til Underhold i Forvejen er yderst sparsomt tilmaalt. Mindretallet finder det urigtigt at berøve Legaterne Midler til Opfyldelse af deres sociale Mission.

Saaledes som Bestemmelserne i § 6, 2det og 3die Stykke, er formuleret, udelukkes dernæst faktisk Legaterne fra at anbringe Penge ved direkte Udlaan i fast Ejendom og de tvinges til at anbringe deres Midler i Kreditforeningsobligationer eller Stats- og Kommuneobligationer. Mindretallet maa hævde, at et saadant Indgreb i Legaternes Administration er uberettiget.

Mindretallet har imidlertid ikke kunnet trænge igennem med disse Synspunkter og stiller derfor Ændringsforslag under Nr. 6 om, at Bestemmelserne udgaar af Lovforslaget.

Da Forudsætningen for, at den frivillige Konvertering i større Udstrækning lykkes, er, at de i § 8 i Lov af 1. Maj 1933 om Oprettelse af en Krisefond og om Nedsættelse af Renten for Bank- og Sparekasseindskud m. v. nævnte Institutioner og Selskaber stiller deres Beholdninger af højt forrentede Landkreditforenings-Obligationer til Raadighed for Krisefonden til Ombytning med lavere forrentede Obligationer, finder Mindretallet, at saavel simpel Retfærdighed som Opportunitetssynspunkter kræver, at den Mindreindtægt, som de paagældende Institutioner m. v. faar ved Ombytning af Obligationerne, fradrages i det Beløb, som Institutionerne i Henhold til gældende Lov er pligtige at nedsætte deres Udlaansrente med.

Da Mindretallet ikke har kunnet faa

nogen klar Udtalelse fra Handelsministeren om Ministeriets Stilling til dette Spørgsmaal, stiller det Ændringsforslag sigtende herpaa.

Mindretallet ønsker dernæst at fremhæve, at Lovforslaget kun danner den tekniske Ramme om Konverteringsplanen, som maa baseres paa Aftaler imellem Regeringen og Nationalbanken, hvilke Aftaler igen forudsætter en Række Tilsagn fra Institutioner, som ligger inde med Landkreditobligationer.

Om en saadan Aftale mellem Regeringen og Nationalbanken er kommet i Stand, finder Mindretallet tvivlsomt, idet det af Handelsministerens Svarskrivelse af 21. November 1933 fremgaar, at Regeringen ikke har accepteret de af Nationalbanken opstillede Betingelser efter disses Ordlyd, og idet det ikke er oplyst, om Nationalbanken desuagtet vil vedstaa sit Tilsagn om Medvirken ved Konverteringen.

Under de allersidste Dages Forhandlinger om Forliget har Indenrigsministeren i Udvalget fremsat Forslag om til Forslaget at knytte en Konverteringsafgift, saaledes at denne Afgift blev inkorporeret i Forslaget, jfr. Ændringsforslag Nr. 4.

Mindretallet maa mene, at denne Afgift i mangfoldige Tilfælde vil komme til at virke ubilligt; men rent bortset herfra mener Mindretallet, at Afgiften vil modvirke Konverteringens Hovedidé, som er Renteniveauets Nedbringelse til Fordel for Beskæftigelsen, og maa allerede af den Grund modsætte sig Afgiftens Indførelse.

Som det fremgaar af Mindretallets Ordførers Udtalelser ved 1ste Behandling, og som det fremgaar af ovenstaaende, kunde Mindretallet i høj Grad ønske at medvirke til en rationel Konverteringsordning; imidlertid har Minister og Flertal paa Konverteringen hæftet en Række Sagen uvedkommende Spørgsmaal; Mindretallet har derfor ingen Mulighed for positiv Medvirken til Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse.